

תיאטרון
בית ליסין
בדיזנגוף

נהג
ציירת

מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

ידידים מייסדים (10,000 ש"ח ומעלה)
אחיות קלה אחיות נטלי ובקבה בראון גבי ועמי ברנדס ז'ני וחמיא ג'יליה אמיר דנה ושרון הבט מרישה וגו' בוקשפן גורית ועמרים בוקשפן רותי ואלוד ברנד באביה ועוזי גולדמן רחל ופחפי' בולק גלאנץ טליה גליקסמן דליה יוסף גרוס צביה ופחפי' יוסף דברת מירי ואהרון דגמי גור ועזרא דקא ודוא ואמנון הרטמן אסתי ואלקס נהר נילי ואלו סל דב' וסנדר מולכו שלמית ויצחק מור דינה ואלו משפחת פדרבוש נשיץ נחמה נדו סאקור רבקה וצוקר עוזי מלך מרשה ומיכאל עופר רחל זון עוזי ירון ועוזי מאיר פוסק רעיה ויצחק פינז עוזר פרי עדנה צוליה חמי קרונן בלהה וצבי רובל הליו ורני רייכמן נירה ופחפי' אוריאל שחר ובהה נאריה שטראוכלר בת-שבע שחרום אחי תאומים אדית וסוסרכלביץ' משה תאומים עירית ויעל מס תחמות ביילום שם

מייסדת ויו"ר אגודת הידידים: מני ברנדס
מנהלת אגודת הידידים: פארה חודורוב
מזכירת אגודת הידידים: מעיין סרבר

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006
לפרטים ולהצטרפות:
03-7255338

שחקני התיאטרון
לונת 2006-2007
(לפי סדר א-ב)

טרימי אברמוביץ
שי אקני
גיא אוחלי
מיכל אלטל-קמיר
גילה אילאן-קשת
שרן אלכסנדר
גילת אפרתי
ליאור אשכנזי
אפרת בוימלר
גלי בן-גאט
טלי בן-יוסף
חיה בן-עמי
ששון גבאי
מרים גבריאל
גם גל
צחי גילר
מיכאל גורב
מורד גרשון
נתן דוטר
ברוך דרור
יאב היט
ליאת הר"ל
דניאלה הירצג
אור יוסי
שלמה וישקביץ
מרים חורב
זמיר חביב
זהרירה הירפאי
יורם סלודן
מיכל טראורי
אדריג'ן כהן
עובדי בומה: חאלד באבארי, זו אורפי, יהודה גרוס, ליאור סאלם, דניאל ברק, יוסי ככר

צוות טכני
מנהל מכל יעשהו ביבלש

מנהל במה ראשי: אלברט בנדי
מנהל במה: נחום רז, ברוך וירדה, סטן מרק, סטניסלב סוסניק, אברהם נתנאל, אלי אוחיון, דניאל לוי

עובדי במה: חאלד באבארי, זו אורפי, יהודה גרוס, ליאור סאלם, דניאל ברק, יוסי ככר

מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אברזצ'יה, זאב בןן, אולג סטפנוב, דולב צילג, ג'ניס דלריה, שמשאל חם, פרננדו מתאיאקי, ליאור עזרא, צפירי דגן

מנהל מחלקת הגברה: נירה הרמן
גברות: צפורה פסטרסון

תמיר אליפיה, יוני לבאי, אורן פרי, יוני כהן, עומר יולביץ, דן צנן, אבישי אסור

מנהל יצור: רמי דקל
מחלקת אביזרים: אריה האגון
מנהל מח' הלבשה: אביבה חזין

מוליכשות: ויקי ויסמברג, עירל כהן, גלי פרי, אריאלה רוזנברג, נטיליה סביצקי, מיכל אלוני, ליאורה רון, סל אדמון, מיכל לונסן, מיכל בלומנקרנץ, אחראי בטיחות: יעקב הכהן

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף

מנהלת התיאטרון: צפיה פינז

מנהל אדמיניסטרטיבי: צבי ירון

חשב התיאטרון: יוסי גורדנסקי

מחזאי בית: דלל מילפונקט

התמורה התיאטרון: אבישי מילשטיין

מנהל: מוכיח התיאטרון: תלמה גנור

מנהל שיווק: מיכה וייסמברג

מנהל מכירת חזי: נאל הר"ס

מנהל מח' מכירות: עירית סוסניק

מנהל מח' מכירות: שרית שחוניץ

מנהל מחלקת חינוכית: ניצה שכר

מנהל מח' מנויים: לילך פוחט

מחלקת מנויים: חרית מוסבי, יהודית רוקח

דוברת וחסות ציבור: שרון סינדל

מנהל פרסום: מיכל לנדע

מנהל חשבונות ראשי: תלמה סטינג

חשבת שכר: שרה מאירוביץ

מח' הנהלת חשבונות: זהרה פורמן, טלי חובב, מיכאל ברק

מנהל שירות לקוחות: לילך פוחט, מנחם וייסמברג

מנהל שירות לקוחות: ג'ניס שרת לקוחות

ביסן מיר, נבנטישה נה, ג'י-ת תת, חוה מיה, רנאי פיה, כח הילה, לימנוב סבטלה, מה שירה, מתנה אפרז,

סברבו מאיה, ערויאל לית, קרופני חל, שמש יואל

מזכירה: דבורה אהרון, יעל מסלון
אחזקת בניין ומחסן: משה גנץ, אציק סלחני, גול ימין
אחראי סדרנים: שלמה הודיוב

נהג, ציירת

מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

תפאורה:

רוני תורן

תלבושות:

עפרה קונפינו

מוסיקה:

אורי וידיסלבסקי

תאורה:

פליס רוט

משתתפים:

מרים זוהר - מירה

יורם חטב - אהרון

משך ההצגה: כשעה וחמש עשרה דקות ללא הפסקה
הצגה ראשונה: 18.10.2006

"אני מביא אל הכתיבה את החומרים שהפירו אותי עד גיל 21..."

ראיון עם מאמצי אבנאי מלן זילברמן

א.מ.: הל מיטלפונקט, על מה המחזה נהג, ציירת?
ה.מ.: המחזה הזה מזמין מפגש בין שתי תפיסות עולם מנוגדות. בסופו, שתי הויות חוקות מוגדרות לימדו לקבל זה את זה. זהו מפגש בין שתי ימויות: היא ציירת בסגור דרכה, סובלת מעוררן מתקדם. הוא נהג שאיבד את זה, ומנסה לשקם את חייו מחדש. היא מאמינה בסוג של ישועה דרך האמנות – הדרך היחידה, מבחינתה, להצניק טעם לרצון. הוא גם מרפשי ישועה לעצמו, אבל בדרך של קשר עם אדם נוסף, קשר שהוא לא מצליח ליצור. ההנהגה הוא אדם בודד, איש מוטרי בבעיה שחופקת לחולנית, מוזהר ודכאונית. למרות ששניהם חיים ורמה גדולה בני עממה – הם מצליחים למצוא את הדרך הזו לליבה של זו: היא הפכת למורה, למנטור. הוא מצליח לנתב את מצב האלמות, הברידות הקיומית שש הוא שחי, למצב של יצירה.

א.מ.: אולי המחזה היתה עוד מערכה היימ האים שהאמן האמיתי מביניהם זה בכלל הוא...

ה.מ.: בסוף המחזה הוא באמת מתחיל לצייר. היא מנסה להגיד לו את הטבע שהוא רואה מולו, כי הציור הוא לא רק מה שהוא רואה, אלא גם מעבר לזה. בציור אמור להיות דבר מה מוסף, והיא מתארת את זה באיחוס כממשש של שני כוחות חוקים מוגדרים: הירוק של הצניע והכחול של השמיים נמהלים ביחד. זה הציור. זהו גם נושא המחזה.

א.מ.: במחזות האחרונים שלך – "התאונה", "איסמעליה" ו"רעי הנכס" – היה נדמה שאתה מחפש בחיים הפרטיים של הגיבורים שלך מעין משל דוה יולד לקיומנו כאן. במחזה הזה דומה שהשתנת איכשהו, אתה עוסק ומעניין במערכת היחסים שבין שני הגיבורים בלבד. האם עייפת מהחברתי?

ה.מ.: המחזה היה יוצא דופן גם ביחס למחזות האחרים שכתבנו ממש לפניו או אחריו. הוא נכתב כבר לפני 18 שנה, בתקופה של אם הבית, שהיה מחזה שנטוט במקום חברתי מאד ספציפי, בתקופה של איחוס לעשק שהולכה בתיאטרון באר-שבע – זהו מעין פרזום של מחודש. נהג ציירת היה כבר אז בן חרוב במחזות שכתבתי כי הוא לא התכתב את, ולא מתכתב היום, עם הרוי הישראלי, כדי שרמנו על שאנחנו מכירים אותו, באופן שירי. מבידה מסיימות, הוא כן מחזה חברתי, הוא לחקש שן יצאות חברתיים, שני הפכים מוחלטים של הקיום כאן. אבל הוא קשור אלנו בהיבט רחב יותר, אולי באיך אנו מתרגמים את החיים בכלל. אני מוצא

בו מוטיבים שחזרו אצלי אחר-כך בעיר הנפט: האם שתופסת את ההישרדות מעל לעולם הערכי, והבת שלא מוכנה לקבל את זה, למשל. נהג, ציירת אולי הוא המחזה הכי פחות "ישראלי", למרות שקוראים לדמויות מירה ואורחן, המחזה יכול להרחיק בכל מקום.

א.מ.: את זה אולי תסכול להזכיר שאתה מחזה אורח לאלים את המחזות שלך עם דמויות של אמנים, בעיקר ציירים.

ה.מ.: כן. במדרוך למטייל באורשה הבן הוא צייר כושל שקונה ציירי איסטנטו מוכנים בשוק באורשה, ובכך פותר את בעיות היצירה שלו. באיסמעליה ישנה הפסלת, אשוח של הגניקולו.

א.מ.: אבל אין ספק שמעל לכל המחזה הזה מתכתב בית ליסי, שתי המיחות הן אומיות הנמצאות במשחרן יצירה...

ה.מ.: כאן מדובר בציירת המעולם הישן שמחפשת את עצמה עוד עם כל ה"איזמים" – אימפרסיוניזם, אקספרסיוניזם. מיקה של ריגוש היא אמנית ודואן, היא עכשווית, מעורבת יותר. שני המחזות עוסקים פחות בשבר של יצירה יותר כגיבורה של היצירה.

א.מ.: אבי צייר המחזה הזה נכתב בתקופה שהוא היה מאד חולה. כשהתחיל לכתוב אותו ראיתי בכלל מחזה על נהג ועל צייר. שתי ישויות נפרדות של דמות אחת: הימים ומעשה היצירה נמהלים יחדיו. אבל המבדה שאבי היה צייר העובדה שהוא היה חולה – זה היה פרטי מדי, פשוט לא הצלחתי לכתוב את המחזה הזה. חלק מהברירה שלי היה להפוך את היצירה לציירת ולתת לה סוג של בארפיה בצבענית רחוקה מאד. היא מגיעה מדרום אמריקה, 24 אחוז מתעשיות הפלדה שם שייכים לה – פתחתי לה מנצח גדול מאד שאותו היא נחתרת מרעוק הצבעוני שלה לא הצטרף של ילדותה. גם הנהג קיבל ממני אפיון קציני: התאונה הקשה שלו, אבדון הזכרון. אבל אני ניכר בתהליך הכתיבה, המחזה הזה רואה לי פתאום כמעט אוטו-ביוגרפי: ניסיתי להתמודד דרכו עם דמותו של אבי, אולי בגלל זה אני מאד מאד אוהב את המחזה הזה ובמשך שנים חיפשתי דרך ומגדרת לשוב איליו פעם נוספת.

א.מ.: אני מוצא שמעבר ליסוד הביוגרפי, קיימת במחזה הזה – כמו גם ב"ריגוש" – ביקורת על ההתנשאות של האמנים, על העובדה שהאמנים מנתקים מהחיים, מבעיות החיים. ומאידך, גיטא, קיימת איוס מיהרה לאמנות שנתבטאת את נפש האדם בל שום התייפיות חיצונית.

ה.מ.: אני עד לך כזה יוצר אצלי קונפליקט לא פשוט. מה ההכנה באמנות שמתקרבת לקהל יותר מדי? בוא נקח את המורה התיאטרון. זה נפלא שהתיאטרון מצליח להפוך להיות אמנות מול הברדה, אבל בכך טמונה גם סכנה. כי להיותה היא קומיוניקטיבית פירושו לנוח אמצעים דרמטיים ולשונים ייחודיים יותר, דווקא כדי להגיע למסמץ מחד מאד רחב. את העושה את זה, אתה תרחיב אולי נקודת בטחון המאמיר, אבל תפסיד נקודות בטחון "האמנות", מחד שני אמנות שהולכת ומתנתקת מקהל היעד שלה מסתכנת בכך שתהפוך לאמנות של אמנים. אמנות כזאת מאבדת את מרכיבי התקשורת. אם ניקח את ההונגאי, למשל: התפיסה שם נרסה שכל יוסוהאי בכביסה, יפה ומדומים ככל שיהיה, נועד לשרת את המאמינים.

א.מ.: ובכיוון המאמינים של התיאטרון הם גם המאמינים של הדורגל ושל הפוליטיקה.

ה.מ.: אני שואב קהל שיצא מהתיאטרון ומדבר על האמירה של הצגה, ולא על הצגה. אסור שלטובת הרמז הברור נותרו על פאטאיקה אשית, או על סכניקה פרטית. אסור שהאמנות תינבך בפני העיתונות או הכולויה.

א.מ.: אז יום חיסוד הבינופרי, אבל האם אפשר להבין את שתי הדמויות אלה גם כדמוי?

ה.מ.: בהחלט. אם היא לא היתה ציירת, והוא לא היה נהג, נדען הפושט היה בין שתי תפיסות עולם מנוגדות: נאמר, הנתנתות מהעולם מול התחרות אל השלם. בסופו של דבר, אנוח בארץ מביא אל הכתיבה חומרים שהפך אותם, נאמר, עד על 21, עד אחרי הצבא הרבה רעיונות והרבה תמלולים נמצאים בלימים האלה של הצבא. אזי אורכ נסיונות על אופניים עם כלי, שבחנות, לפי. והוא היה מנסה לצייר, כלומר מנסה לתרגם את האור למנוחים של אמנות.

א.מ.: ואתה, עצמך, ציירת?

ה.מ.: ציירת. אפשר לומר שבכחאי היתי צייר די טוב. אחרי המחזה השני או השלישי הפסקתי לחלוטין לצייר. אם לא היתי חושש להיראות חזיר, אולי היים היתי נצייר תפארות. אזי עוד אחרון לצייר. תה מרוץ, ששיחקו את מירה בבאר-שבע, הביאה לי במותנה לפרמיירה של ההפקה הראשונה אלבום של אמנים מחוזמים שונים שגם צייר: קוקטו, למשל, הוא היה כותב מחזות וכותב שירי ורושט רישומים. פגע זה היה מקובל שאנשים יציעים עסקון ביותר מאמנות אחת, וגם במחקר מדעי, בימינו שלנו הכל מתמקצע וגובס לטפסים רשמיים, במאות קודמות הינו מתקבעים בתודעה כאנשים מאד מובלגים.

א.מ.: אילו שניונים חלו במחזה בשמונה-עשר השנים שחלפו מאז ההעלה הוא בתיאטרון באר-שבע? מה היתה השפעת הליהוק השונה על השניונים הללו?

ה.מ.: בבאר-שבע השחקנים היו תנה מרוץ ואוהד שחר. אבל את רוב השניונים - קיצורים ודילולים - שיעתי כי בעין הבקורות שלי ליום נראים לי הרבה ממומט במחזה מלוקים במחאה ליתו של מחזאי פחות מנוסה. יש מקומות שהמחזה כסה את עצמו בהכבדים, הדמות מסבירות את עצמן הרבה יותר מדי. אלה לא רק השחקנים, זאת בעיקר התפיסה שלי שישתתנה היום את אומר: תן לדמות להיות ולא להסביר את עצמה.

א.מ.: המחזה הזה עולה כעת במקביל גם בלונדון, בתיאטרון בשם "יו-אנד"...

ה.מ.: כן, אבל הבמאית בלונדון התאהבה בירסה הראשונה שלי. לה היו רבים שקשה לה לומר.

א.מ.: בשנה האחרונה התמנית למחזאי הבית של תיאטרון בית ליסין. מה זה אומר, הלכה למעשה, והאם אתה רואה חשיבות מיוחדת להתקשורת ארוכת טווח בין מחזאי לתיאטרון?

ה.מ.: אכן, בהחלט. רואה כזה התפתחות חיובית. כבר בתיאטרון באר-שבע היתי במשך 4 עונות מחזאי בית. לעבוד עם להקה מסוימת, בפרק זמן מסוים, אני חושב שיש כאן יתרון מאד גדול. כבר בשלבים הראשונים של הכתיבה זה דיאלוג עם פחות נעלמים מעצם זה שאני יודע לצייר שחקנים איני סובל. ועבדה שבשנים האחרונות כתבתי יותר לששון בארי, ליום חסב זה מחזה שני בשרשרת, עם דפנה רוכני יצא לי לעבוד בשורה של הפקות. נצורים הרגלים משתפים על עבודה ואני פשוט מצליח לקרוא יותר בקלות את הניאנסים של השחקנים שאני ממשיך לעבוד אתם.

א.מ.: אז, לסיים, כדי ליצור סקרנות: אתה כבר יודע מה יהיה המחזה הבא שלך בתיאטרון בית ליסין?

ה.מ.: בוודאי. למחזה קוראים גוד בוי, אפריקה והוא מרחחש בשנת '93, זמן חדושה היחסים הפוליטיים בין ישראל ואמנונה. 2 נזות של ישראלים מפנים לאמנה: מוכן לשעבר בשנירות ורפא ישראל שחזיר על הוזהות הישראלית והתחיל לעבור עם ארגוני רפאים בינלאומיים למען וכיות ארואם. המחזה בוחן את הדיפלומטיה הישראלית בשנות השישים והשבעים, שעללה תחת הסיסמה "עם הפנים לאפריקה", הישראלים ככלאכי שרת לבנים רח "לינו" את היבשת השחורה. זה מחזה על יחסים מולקלים ועל פוליטיקה מלולכת.

א.מ.: וכמה אולי רלבנטי ממנו דווקא היום...

ה.מ.: אנוחם בהחלט יודעים ככלאה שחוששים שבדחיפה קולה נכלל לעשות מאונפים פוליטיים של נדושת שלמות.

א.מ.: אבל זה כבר נושא אחר, ואני בטוח שנרחיב עליו במא הבת. בהחלטה!

ה.מ.: תודה.

ראיין: אבישי מילשטיין

שתי זהויות חזקות ומוגדרות

בתמונה האחרונה במחזה נהג, ציירת מתארת מירה שתי צמרות עצי אלון הנפגשות ויצרות מאין מפרץ במילים: "שם שטח ההפקוד, שם מתנהל תמיד המפגש בין צמרות העצים והשמיים, הריק המוחלט, הכחול המוחלט... נמהלים. שם במפרץ הם מקבלים זה את זה. שמה השקט, שם הקבלה ושם הניתנה. במפרץ הוא, שתי זהויות חזקות ומוגדרות בחרות לקבל זו את זו".

בכך תתמצת המחזאי הלל מיטלפונקט את גרעין המחזה, אותו כתב במקור בשנת '87 והעלה אותו לראשונה בנאר '88 בתיאטרון באר שבע, במסגרת אירועי תג המחזה המקורי, עם חנה מרון כמירה ואוהד שחר כאהרון. מפגש בין שתי דמויות חזקות, כל אחת מהן מחופרת בתפיסת עולם המנוגדת לחלטין לזו של רעותה, שבכורה הניכבות מוצאות עצמן חולקות אותו חלל פני מונבל ונאלצות למצוא דרך לקבל זו את זו ובסופו של דבר אף להגיע להערכה הדדית, תלת ואפילו חיבה ואהבה.

מדובר, כמובן, בנוסחה שכבר נסתה פעמים רבות ובהצלחה לא מבוטלת על במות התיאטרון (ראה מחזות וגומת מרן גור או ריקוד בשישה שיעורים). מפתיע לגלות כי באותה שנה בה כתב הלל מיטלפונקט את נהג, ציירת, כתב המחזאי האמריקני אלכסנדר ויי את DAISY DRIVING MISS המצליח, שאף זכה ארבע שנים מאוחר יותר לגרסה קולנועית פופולארית בכיכובם של מורגן פרימן וליסקה סנדי, והועלה בתיאטרון בית ליסין בכיכובם של אורנה פורת וגבי עמירני. כמו אצל מיטלפונקט, גם ויי ולהעריך זו את זו. ויי ורוטן, מורה יהודיה בגמלאות שמאור עיניה דועך, אינה מסוגלת עוד להגוב בממניתי בעצמה. הוק קולומבר, אפרי-אמריקאי חסר השכלה, נשכר בניגוד לצדקה לשמש כנהג האישי. המוכנית בסיס דיזי, כמו הבית הנטוש בנהג, ציירת, היא החלל הסגור שהופך לכור היתוך ם נאלצות הדמויות הראשיות לבנות קשר אנטי חוצה הבדלי מעמד והשכלה.

מדובר, מעל לכל, בחיבור בין נשמות תועות. אנשים בודדים שהחברה הקיאה מתוכם, ולא נוחר להם מפלט בעולם מלבד זה לצד זה. במיס דיזי הופך הקשר בין דיזי והוק לאחות מנודים בדרום הגענוני של ארצות הברית. ההינדואי והשחור שעושים יד אחת כנגד סביבה שרואה בהם נחותים. בנהג, ציירת לובש חוסר היכולת של הגיבורים להשלב בתורה אפי פיו של מחלה מירה הולכת ומתעוררת, תלחץ שבסופו לא תראה עוד את העולם הסובב אותה.

אחרון איבד את זכרותו בתאונה מסתורית, ובכך נסחמה בפניו הדרך. חזרה לחייו השיגים שספק אם גם בהם העליז לתפקד בחברה. כמו כן, בשני המאות מנסה הדמות הנשית הראשית לשרוד על ידי היאחזות כמעט גואשת במקצועה המקורי, באמונה שכל זמן שהיא ממשיכה לעסוק בו יש להייה ערך. בכך נבנה היסוד לנשר שמתברר אותה בסופו של דבר לגבר שמולה. דיווי מחליטה ללמד את הוק קרוא וכתוב ומאמצת מחדש את זהותה כמורה, בעוד מירה הופכת את אהרון לעיניים ירוק היא ממשיכה לצייר. הגברים מצידם מוצאים עוד חדש. הוק הופך מנהג צמוד לחבר ושומר ראש. אהרון נושא את חובותיו (ההווה ממילא) להקים חוזה לדידול חולי משל לטובת הציור.

האנמה בכך מסתכמת האידיאלוגיה מאחורי נהג, ציירת? לא בהכרח. גם אם מדובר לכאורה באחד המחזות היותר אינטמיים אישיים ופחות חברתיים, פוליטיים ברפוטוריו של הלל מיטלפונקט, ניתן למצוא גם אם אלמנטים אלו אם בוחרים לבחון את הטקסט כדיומי ולא רק פשוטו כמשמעו. עורונה של מירה, לדוגמה, הוא מצב פיזי שמשמש כפועל דיומי למצב נפשי היות וגם כשהיא עדיין רואה היא מסרבת לקבל את העולם בו היא חיה, מסתירה את האמת על מצבה הכלכלי, ומסגלת לעצמה מחזות דיומי מנכחתי ומעוררת אהדה בו זמנית. רק כשהיא מאבדת לחלוטין את מאור עיניה היא רואה באמת.

מיטלפונקט נכתב את נהג, ציירת בסוף שנות ה-80, עשיר בו הפכו ההיפס של שנות ה-60 ל'איפס'. והסקודה לרשוש ולסלמי מעמד הפך לחם חוק בחברה המערבית. באמריקה בימי שלטון של הנשיא הנולד רייגן, כמו גם ישראל רגע לפני פרוץ האינתיפדה הראשונה, בה נחספו מכשירי חשמל חדשים במחירי נמוכים על רקע אינפלציה משתוללת ולכלכלה קורסת. חברה דורסנית, נשלטת על ידי צעירים שאפתנים שהרפו לשוליים כל מי שלא עמד בסטנדרטים החדשים ההכרחיים של הצלחה ושגשוג. מירה ואהרון, שתי דמויות שלא עמדו במיחץ, ולבטחים אפילו יותר בשנות ה-2000. עדין בו שבה תרבות הצריכה המסבית לגדולתה, מטבה במלסון הרייטנג ובסגירה לאפסות מחולפת בקצב מחזורי. איזה סיכוי יש בעולם זה למירה שירדה מנכסיה או לאהרון, שסנכה לעורר מחדש את זכרונו על ידי האזנה להרצאות ברדיו? הבמאית לי גילת, שביימה לאחונה גרסה באנגלית למחזה שהועלתה בתיאטרון "אנו גנד" בלונדון במקביל לגרסה העברית הנוכחית, מספרת על הדהות גדולה של השחקנים פאולה דיוניסטי וריצ'ארד האלו זוקאע עם הן החברתי פולטי של לדבריהם במחזה.

מירה (מוריה גרסה האנגלית) שבה מגלות של ארבעים שנה לבית לזרותה ממלה שהוא כבר נרכש על ידי איש זר, אהרון (האן גרסה האנגלית), שמסרב לפנות אותו. התגובה הראשונית היא הכרזת מלחמה. רק אחרי שמתברר שאף צד לא מוכן לוותר על נוכחותו מבונה הישן מגיע ניסיון הפשרה והמגורים המשותפים האם מדובר במשל לסכסוך הישראלי-פלשתינאי שאילץ עם ששב מגלות לחלוק את אדמת אבותיו עם מי שהפך בנתיים לדיר הקבע על אותה חלקת אדמה? האלו, שחקן כמה ומסך ותיק ומוערך בבריטניה, מאמין בכך ואף ערך בהתאם תחקיר יסודי על תולדות הסכסוך הישראלי-ערבי כחלק מההכנה לגילום דמותו של אהרון.

לעמותו פאולה דיוניסטי, בת למשפחה שהגרה לבריטניה מאיטליה, החתירה יותר לפן החברתי של נהג, ציירת. זה המתארת את יחסיה של מירה אהרון כשכוב של מלחמת מעמדות. גברית האחוזה שירדה מנכסיה אך ממשיכה לאחוז בחזות הקפריזית של האצולה, ומצואת עצמה חולקת קורת גג עם המשרת (במקרה זה הנחה). בחברה האנגלית, סוגית המעמדות החברתיים עדיין מהווה ציר מרכזי בחי הימיום של משפחה. אין פלא שזוקאע זוויות אלו בטקסט של מיטלפונקט הציגו את דמוינה של דיוניסטי. בעצמה בת למשפחה ממסכת שזכתה לחינוך ללא רבב, לעומת ריצ'ארד האלו שגדל בכך למעמד הפועלים לפני שפנה למשחק.

מפתיעה, ועם זאת לא בלתי צפויה לחלוטין, העובדה שמחזה של מיטלפונקט מועלה בלונדון במקביל לכבודו המחודשת בישראל. לי גילת טוענת שהחלטה להציע את נהג, ציירת להגלת תיאטרון "אנו גנד" התקבלה בעייתו מקרי לחלוטין, במקביל להחלטתו של מיטלפונקט להעלות את המחזה פעם נוספת בארץ. לדבריה, היא חפשה מחזה ישראלי שיצליח לעורר בקהיל האנגלי מידה שווה של הדהות והבחירה בנהג, ציירת התבקשה, ואולם, כבר במחזהו המקורי האחרון ריגוש הרגשה בכתיבתו של מיטלפונקט חזרה לארומה בעלאומית שהוכרה מעט את סוס טטופוד האנגלי. עלייה שהתרחשה בארץ, אך יכלה להתאים לכל מדינה בעולם המערבי המודרני ללא כל צורך בשני ושכחו הטקסט מלבד שמות הניבויים. העובדה שגם במרכז ריגוש ניצבת גיבורה נשית העוסקת באמנות וחווה משבר יצירתי רק מחזקת את התחושה שמתברר כסוג של המשך, מודע יותר או פחות, לנהג, ציירת. מחזה אינטמי הרבה יותר, אך כאמור עשיר בדיומים המאפשרים לכל צופה למצוא בו סוג שונה של חוויה תיאטרלית.

טל פרי

מחזה ובימוי הלל מיטלפונקט

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. מחזהו הראשון התקופה האחרונה של רחוב נחמני הועלה בתיאטרון חיפה בשנת 1974, מאז רכב ועיבד קרוב לרארעים מחזות, ביניהם: בתיאטרון הבימה; הגג, מי תהום, מכולת, פירוד זמני, מדרוך למטייל בוורשה, חבילות מאמריקה. בתיאטרון באר-שבע; נהג ציירת, שם המשחק, מפסוטי (על פי קלאוס מאן), הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית. בתיאטרון הקאמרי: גורדיש, ביטרה (על פי קולבק), אדון וולף, השחקן, עיר הנפט (הפקה משותפת עם תיאטרון חיפה). בתיאטרון חיפה: התקופה האחרונה של רחוב נחמני, שרגא קטן, העלמה והמוות, זלמנאים (על פי קולבק), פטפוטסי על הנילוס (על פי ג'יימס טיפסון), בובה. בתיאטרון צוותא: סטיפיפטי אחרון, יהי חור (בשותפות עם י. סובל), מאמי, סמארה. בתיאטרון בית ליסין: נטושים, שלושה בלילה, קן עדן דרום, איסמעיליה, התאונה, רגוש.

ביים את מחזותיו: פירוד זמני, מדרוך למטייל בוורשה, חבילות מאמריקה, נהג ציירת, שם המשחק, הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית, גורדיש, ביטרה, השחקן, נטושים, שלושה בלילה, קן עדן דרום, איסמעיליה, התאונה, העלמה והמוות, סמארה, עיר הנפט, רגוש.

כמו כן ביים בתיאטרון בית ליסין את ההצגות: "אמנות", מי מפחד מוירג'יניה וולף, כולם היו בני, קול קטן, המים זוכרים, וריאציות על נושא מסתורי, הדבר האמיתי.

החל משנת 2006 – במאי בית של תיאטרון בית ליסין. זוכה פרס הלי 2006 לאמנות הבמה.

יעיצוב תפאורה רני תורן

יליד ירושלים. החל את לימודי התיאטרון והאמנות בפרס. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב.

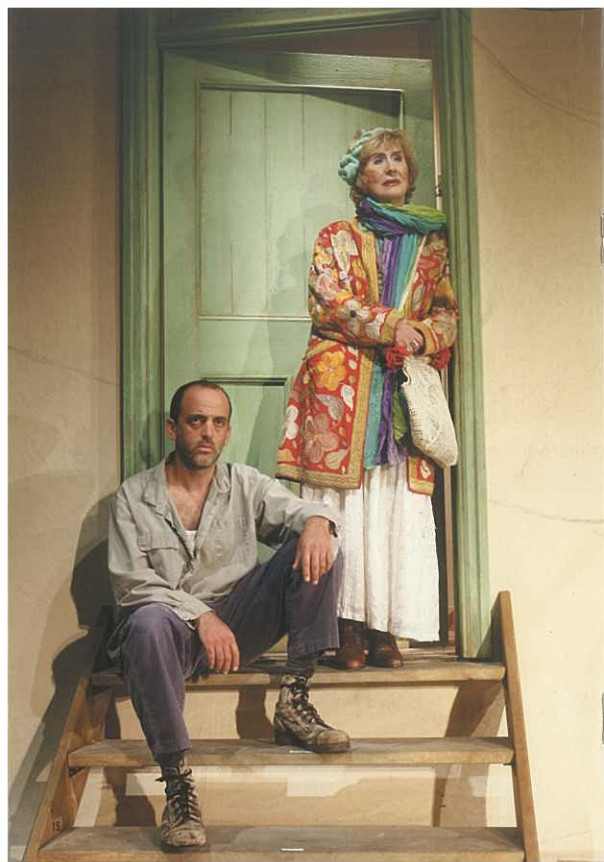
בין הצגות התיאטרון שעיצב בארץ: בתיאטרון הבימה: מאחורי הגדר, המלך מתיא הראשון, גן-ההרדובים, חתונת הדמים, מלאח שבת, יחוא, הילד חולם, אכור מכל המלך, מראה מעל הגשר, נמר חברבורות. בתיאטרון הקאמרי: הנשים האבודות מטריה, קסטנר, שיץ, פיגמליון, חנומנטיקאים, עיר הנפט, ביבר הזכוכית. בתיאטרון באר-שבע: אילוף הסוררת, אילוף ההמונים, אותו ואת בנו, יהודי זיס. בתיאטרון התאג: גינפול תם, מידה כנגד מידה, האישיה מן הים, שחף, דון פרלימפלין, האשליה. פסטיבל ישראל: אמריקה. בתיאטרון חיפה: האדווית והרוכל. בתיאטרון המעבדה: סלמה. בתיאטרון בת-שבע: אצל הים. התיאטרון בית ליסין: טני.

כמו כן עיצב בחו"ל: הללויה ברחווי (פרנקפורט-גרמניה), קסטנר (היילברון, גרמניה), הסוחר מונביץ (וימאר, גרמניה), אמא קוראב (טוקיו, יפן).

בין הפקות האופרה שעיצב: לה בוחם, סיפורי הופמן, בוריס גודונוב, דון גובאני (האופרה הישראלית החדשה); חליל הקסם (התזמורת הפילהרמונית); חברוט-דברו (מונטה קרלו, מונקו); מריה סטיוארט (בלוגיה, איטליה); אנה בולנה (סורט), איטליה; נהחודי (מינכן, גרמניה); סלמה (שטוטגרט, גרמניה); קללת פאוסט (לונדון, אנגליה); חליל הקסם (סנטה-פה, ניו מקסיקו); ספורי הופמן (אנטורפן, בלגיה); אותלו (בנט, בלגיה); קולורבו (סארברוקן, גרמניה). בשנת 1986 זכה בפרס מרגלית לאמנות הבמה, ב-1991 במדליית סוף בקוארדינלה של פרז, ב-1988 – בפרס שטרנפלד ליעיצוב במה, וב-2005 במדליית סוף W.S.D – תערוכה בינלאומית בטורונטו קנדה.

מלמד יעיצוב במה בסמינר הקיבוצים.

לצד עבודתו כמעצב, ערך והגיש תכניות רדיו (ציפורי לילה) וטלוויזיה (ספרים מספרים, תעורה).

עיבוד תלבושות עפרה קופניני

למדה לתואר ראשון במחלקה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. המשיכה את לימודיה לתואר M.F.A באוניברסיטת N.Y.U, בניו-יורק. עיצבה תלבושות להפקות שונות בתיאטראות בסן פרנסיסקו ובניו-יורק. מאז חזרה לארץ עובדת עם תיאטראות שונים. בין עבודותיה האחרונות: בתיאטרון החאן; דון פרלמפלן ואהבתו לבלסיה בן ביתו, אשליה, השחף, בתיאטרון הקאמרי; ביבר הזמכות, האב, בתיאטרון הבימה; מראה מעל הנשר, נמר חברבות. בתיאטרון הקאמרי בשיתוף עם תיאטרון חיפה; עיר הנפט. בתיאטרון בית ליסין; פיאף, צור ויחשלים, סינית אני מדברת אליך, תפוחים מן המדבר.

מוסיקה אורי וידיסלבקי

בוגר האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בתל-אביב. כותב מוסיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול מזה 20 שנה. כתב מוסיקה לעשרות הצגות תיאטרון, ביניהן: עיר הנפט, חודשי, התאונה, איסמעיליה, המכשפה, משרתם של שני אדונים, הצד השלישי, הסוחר מוצ'יה, ביקור הגברת הזקנה, כטוב בעיניכם, מצות, שירה, לב-טוב, שבר עץ, קיסריה סופ'יש, הדבר האמיתי, אונור, רגוש. כתב מוסיקה לערב מחול רבים ביניהם: זירת שני חדרים, בהמות, חמורים, תא, זי-צ'ק, בכורח סוול ולל הועלו על ערבים המבוססים על המוסיקה של: תעורת והות, ורק גברים חקדים. כתב מוסיקה לעשרות סרטים ביניהם: שחור, מכתוב, הפיתוי, ארץ חדשה, המיעד, הלחן את השיר ליד חוף הצ'רף שנבחר לשיר האהוב ביותר מבין כל שירי הלהקות הבאות בתכנית שיר-השירים. הוציא דיסק מוסיקת עולם בשיתוף עם מיכל גנרין בשם מוזיקה הנמכר בארץ ובעולם.

עיבוד תאורה פליס רוס

עיצבה תאורה להצגות תיאטרון, אופרה ומחול. ביניהן - תיאטרון הקאמרי; עוז לי פוז'ל, פימפליון, תיאטרון הבימה; משרתם של שני אדונים, הכסאות. תיאטרון החאן; גולד אשמים, מדה כנגד מדה. תיאטרון באר שבע: רחות, המתחזה. תיאטרון בית ליסין; מיס דיזי, מסעוטי עם דודתי, חשמלית ושמה תשוקה, מקוה, צור וירושלים. בתיאטראות שונים בפולין: קורם, Psychosis, Cleansed, 4.48, הדיבוק, הסערה, ריצ'ארד השני. בתיאטרון Schaubühne בברלין; ג'ונגל הכרף. בתיאטרון הלאומי הצרפתי בניצה: גלום ליל קיץ. בתיאטרון Schauspiel בבון; בעקבות הזמן האבוד. בתיאטרון Schauspielhaus Hannover; מקבת. בתיאטרון Toonegroep, אמסטרדם; Madame de Sade, ועוד. באופרה הישראלית החדשה: הספר מסביליה, שיקוי אהבה, המדיום, יבגני אונייגין, מסע אל תום האלף, לה טראויאט. באופרה הלאומית של ורשה: יבגני אונייגין, דון ג'ובאני, אות'לו, Pique Dame, Ubu Rex, דון קרלוס, ויול'ק. האופרה הלאומית בווינגטון די ס; אנדריי שפיר. מלך האופרה דה סרס: Iphigénie en Taurides. לאחרונה עיצבה תאורה למחזמר של רונן פולסקי: Dance of the Vampires. כמו כן עיצבה תאורה לפסטיבלים: גונוים בחיול והרמת מסך, וללהקות המחול: בת שבע, בת דור, רינה שינפלד ולהקת המחול הקיבוצית.

מרים זוהר - מירה

כלת פרס ישראל לאמנות הבימה לשנה 1987, הגיעה ארצה ממחנות קפריסין שם השתתפה בתיאטרון חובבים אידי שקופץ מקורב המעפילים, הבימאי, מאנסדורף, שניסה להקים בארץ תיאטרון אידי מקורב העולים, הפקיד בידה את תפקיד מירנחולינה במחזהו של גולדוני. זמן קצר לאחר מכן התקבלה כשחקנית בתיאטרון הבימה. תפקידיה התפתחו במשך השנים בשני מסלולים: הקלאסי - סולוואג של איבסן, קודרלה של שיקספיר, ארקדינה של צ'כוב, מרי סטוארט של שילר, מדיאה של אוריפידיס, ועוד. ומחזות בני זמננו - קליאופטרה של שאו, אנה בריסטי של אונל, יוד המכשפות של ארתור מילר, איזון עדן, מי מפחד מווירגיניה וולף? של אלבי, השושנה המקונקעת, הרבע העתיק של טוני וויליאמס, ועוד.

תפקידים בשנים אחרונות: בתיאטרון הבימה: אידה בהפרס, מירלה אפרת ומחלה במירלה אפרת, אלה באלה, מרתה ברעל ותחרה לינדה במוות של סוכן, ג'ן הורטון ביום הולדת לג'וזפה. בתיאטרון באר-שבע: אהבה וזכרון. בתיאטרון הקאמרי: אקורדיונים.

בתיאטרון בית ליסין: מרתה כמי מפחד מווירגיניה וולף?, אלישבע מלאך בחמץ, פנינה שילוני בקידוש, דבורה הגורני בשבעה, חבצלת בקופר, קייט קלר בכלום היו בני, רות סטיינר ברומן הראשון שלי, מלכה (מצי) בשבר ענן, ליל האריסון בריקוד בשישה שיעורים, בובע באהבה בשלושה פרקים.

יורם חטב - אהרון

בוגר הסדנה למשחק של יורם לוינשטיין ובית הספר לאמנות הבמה בית צבי, 1992. השתתף בהצגות: תיאטרון רחוב: המופע של האדון שפרץ מופע יחיד של ליצנות ולהטוטים אותו גם כתב וביים. סטנד-אפ ואימפרוביזציה: המנגבים בשוול. תיאטרון באר-שבע: כולם היו בני, הנסיכה והרועה, זינגר, יתוש בראש, אהבה וזיכרון, מ. בטורפליי. תיאטרון הקאמרי: תמול שלשום, דבר מצחיק קרה, קפריסין, הסוחר מוונציה, הקמצן, גורדוש, תיקון חצות, הלילה השניים עשר, רצה, קוויאר ועדשים. תיאטרון הפרינג' הפותחן הצגה במסגרתה הקים ובה יחד עם קבוצת יוצרים את מרתף "האולם התחתון" - בית ליוצרים עצמאיים. תיאטרון החאן: מידה כנגד מידה. תיאטרון הסמטה: החדר. תיאטרון סיפה: ציד המכשפות. תיאטרון הבימה: קדיש לנעמי, נשיקת אשת העכביש, טנגו, קפואים. תיאטרון בית ליסי: ריאוש.

קולנוע: האסוּט של נינה, קדוש, קרקס פלסטינה, צומת וולקן, שלוש אמהות, כיפור, טליוויזיה: לתפוס את השמים, מיי פירסט סוני, שתיקת הצופים, יפוי כח-דב נחנר, קסטנר, עור, בת קול ועוד. זכה בפרסי תיאטרון וקולנוע רבים ובהם: פרס האקדמיה לתיאטרון לשחקן המבטיח 1995, שחקן השנה בקאמרי 1996, פרס האקדמיה לקולנוע לשחקן השנה 1998, פרס רוזנבלום ועיריית תל-אביב 2000, פרס האקדמיה לתיאטרון לשחקן השנה 2004.

DRIVER, PAINTER

Written and Directed by Hillel Mitelpunkt

Set designer: Roni Toren

Costumes designer: Ofra Konfino

Music By: Ori Vidislavski

Lighting Designer: Felice Ross

Cast:

Miriam Zohar - Mira

Yoram Hattab - Aharon

Mira is a painter, who, after forty years of pursuing her artistic career in South America, returns to Israel, to the home of her childhood amongst the orchards. Upon her return, she discovers that her brother has already passed away, and his friend is living in the house instead - a former truck driver who lost his memory due to an accident. She is a completely egotistic artist. He is lonely and aimless in his mistaken life. Both of them are difficult, discomfoting, unmerciful, but both of them discover that they need each other.

Length: 1 hours and 15 minutes, without intermission

First Performance: 18.10.2006

תיאטרון בית ליסין
בדיזינגוף

פרטואר תיאטרון בית ליסין 7-2006

יחפים בפארק

מאת ניל סימון
תרגום: שמואל לוי
בימוי: לסלי לאוטון

ימנים

מחזה ישראלי חדש
מאת אורן יעקובי
בימוי: קארין סיגל

הגר

מאת יוכי ברנדס | ע"פ חמן פרי עטה
עיבוד ובימוי: דורונה בן-דור

תה

מחזה ישראלי חדש
מאת חני פינקוביץ' ובימויו

סיבת המוות

מחזה ישראלי חדש
מאת יעל נביא
בימוי: ניהל לנצט

שיר פרידה

מחזה ישראלי חדש
מאת אלינת סוויסה
בימוי: קארין סיגל

תלמידי ההיסטוריה

להלית מנחות לונדון לראשונה בישראל
מאת אלן בנט

הם יורים גם בסוסים

עפ"י הורס מקנזי
עיבוד: שלומי מושקוביץ'

הוכחה

מאת דיוויד אוברן
תרגום: שמואל לוי

דוד וניה

מאת אנטון צ'כוב
תרגום: שלומי מושקוביץ'

אהבת חיי

מאת ז'ואו פאלקאו
תרגום: מרים טבעון

גיבורי חיל

מאת ז'ראלד טיבלראס
תרגום: דורי פרנס

נהג, ציירת

מאת הלל מיטלפונקט ובימויו

תכוחים מן המדבר

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

חיים פרטיים

מאת נואל קווארד
תרגום: דורי פרנס
בימוי: לסלי לאוטון

ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפיי
בימוי: אלון אופיר

מקווה

מחזה ישראלי חדש
מאת הדר גלרון
בימוי: מיכה לבנסון

סינית אני מדברת אליך

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

זהות

מאת סטיבן בלבר
תרגום: שלומי מושקוביץ' ודניאל גור
בימוי: חני פינקוביץ'

פילומנה

מאת אדוארדו דה-פיליפ
תרגום: שלומי מושקוביץ'
בימוי: חני פינקוביץ'

ריגוש

מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובימויו

החולה ההודי

מחזה ישראלי חדש
מאת רשף ורגב לוי
בימוי: אלון אופיר

קפה ערבה

מחזה ישראלי חדש
מאת גורן אגמון
בימוי: חני פינקוביץ'

לחיי ההצלחות שבדרך

עשרות שלאגרים, מאות הצגות, 30 סדרות מוני
ועשרות אלפי מנויים עושים את ההבדל והופכים את תיאטרון הצפון
למפעל המנויים הגדול והמצליח בישראל,
המביא מדי שנה את מיטב הרפרטואר של התיאטרון הישראלי

רח' בלינסון 41
קריית חיים
טל. 04-8420430

תיאטרון הצפון

בית קפה וקונדיטוריה

לחמי תל אביב - השל"ה 1 פינת בול, טל: 03-5445449 | לחמי - נהריה סדרות הנעתן 27, טל: 04-9923411
לחמי כפר סבא - ויצמן פינת כביש 40 החדש, טל: 09-7679489 | לחמי רעננה - החורשת 12, טל: 09-7456364
www.lachmi.com e-mail: gifts@lachmi.com | 04-9521215 טל: 22106, ת.ד. 719 נהריה, 04-9521215

תיאטרון
בית לוסין
בדיזנגוף

